

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/73/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012211132
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1012211132.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom Nám. L. Štúra 1, Bratislava, proti žalovanému: Úrad pre verejné obstarávanie, so sídlom Dunajská 68, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 45832/2012, sp. č. 6542-3000/2012 zo dňa 14. novembra 2012, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 2602/2012-43 zo dňa 15. apríla 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 2602/2012-43 zo dňa 15. apríla 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 45832/2012, sp. č. 6542-3000/2012 zo dňa 14. novembra 2012, ktorým tento zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. 016-3000/Sk/7/2011 zo dňa 03. august 2012, ktorým rozhodol tak, že žalobcovi uložil pokutu vo výške 17 000 € podľa § 149 ods. 2 písm. a/ zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“) za to, že v postupe zadávania zákazky rokovacím konaním bez zverejnenia na predmet „Spoločné monitorovanie prírodného prostredia v zmysle Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarskej republiky o niektorých dočasných technických opatreniach a o prietokoch do Dunaja a Mošonského ramena Dunaja“, ktoré zverejnil oznámením o dobrovoľnej transparentnosti ex ante vo Věstníku veřejného obstarávání č. 84/2011 pod zn. 03221-DES a v Úradnom vestníku Európskej únie pod zn. 2011/S 83-136161, nesplnil povinnosť, ktorá mu bola uložená rozhodnutím žalovaného č. 695-7000/2011-OK/2 zo dňa 11. mája 2011, doručeným žalobcovi dňa 13. mája 2011, keď tento uzavrel dňa 13. mája 2011 zmluvu o dielo pod názvom „Spoločné monitorovanie prírodného prostredia v roku 2011 v zmysle Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarskej republiky o niektorých dočasných technických opatreniach a o

prietokoch do Dunaja a Mošonského ramena Dunaja zo dňa 19. apríla 1995".

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného boli v súlade so zákonom. Konštatoval, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili. Mal za to, že námietky žalobcu neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného. Rovnako tak uviedol, že žalovaný sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v rozklade.

Následne označil za neodôvodnenú námietku žalobcu, ktorý žiadal preskúmať rozhodnutie žalovaného z dôvodu uvedeného v § 250j ods. 2 písm. d/ OSP, keď pokladal rozhodnutie za nepreskúmateľné, pričom vadu výroku videl v tom, že neobsahuje popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania. Súd prvého stupňa sa s uvedenou argumentáciou nestotožnil, keď uviedol, že výrok rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa č. 016-3000/SK/7/2011 zo dňa 03. augusta 2012 obsahoval všetky náležitosti podľa § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), a to popis skutku, miesto, čas a spôsob jeho spáchania, ako aj výšku pokuty. Taktiež vo vzťahu k výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného č. 45832/2012, sp. č. 6542-3000/2012 zo dňa 14. novembra 2012 vyslovil, že aj tento je správny a spĺňa podmienky ustanovené v § 59 ods. 2 správneho poriadku, v zmysle ktorého „ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí". Ďalej uviedol, že výrok rozhodnutia správneho orgánu druhého stupňa je teda odlišný od výroku prvostupňového správneho rozhodnutia, pričom výrok preskúmaného rozhodnutia žalovaného v prejednávanej veci označil za správny.

Ohľadom námietky žalobcu, že aj odôvodnenie rozhodnutia žalovaného je nepreskúmateľné, keďže žalovaný v rozpore s požiadavkou pri ukladaní správnych deliktov podľa § 149 ods. 2 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní podrobnejšie neuviedol, akým spôsobom pri ukladaní pokuty prihliadol na povahu, závažnosť, spôsob a následky porušenia povinnosti, súd prvého stupňa konštatoval, že ani s touto sa nestotožnil. Doplnil, že žalovaný v rámci správnej úvahy využil porovnanie § 149 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní s jeho ods. 2 písm. a/, čo sa týka výšky pokuty. Mal za to, že v danom prípade žalovaný preukázal naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 149 ods. 2 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní, preto bol povinný uložiť pokutu v zákonom stanovenom rozmedzí od 300 do 30 000 €. Stotožnil sa s názorom žalovaného, čo sa týka objektívnej zodpovednosti za správny delikt právnických osôb, pre ktorú zákon o verejnom obstarávaní neustanovil liberačné dôvody, teda dôvody na zbavenie sa zodpovednosti za správny delikt. Dodal, že žalovaný vo svojom rozhodnutí zobral do úvahy pri stanovení výšky pokuty aj poľahčujúce okolnosti, na ktoré poukázal žalobca.

Zároveň konštatoval, že neobstojí argumentácia žalobcu, týkajúca sa okolností, ktoré nastali v prejednávanej veci, keď z administratívneho spisu žalovaného zistil, že dňa 13. mája 2011 o 9:59:17 h. bolo žalobcovi doručené oznámenie o začatí kontroly postupu zadávania zákazky pred uzatvorením zmluvy podľa § 146 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní a súčasne aj rozhodnutie o predbežnom opatrení, na základe ktorého žalovaný pozastavil konanie žalobcu v predmetnej zákazke verejného obstarávania až do doručenia rozhodnutia žalovaného. Toho istého dňa 13. mája 2011 o 13:45 h. žalobca uzatvoril zmluvu s úspešným uchádzačom na predmet zákazky, pričom žalobca sa bránil tým, že v tento deň bol piatok a zamestnanci žalobcu pracovali len do 12:00 h., nakoľko v budove ministerstva po tomto čase bola vykonaná dezinfekcia a deratizácia a tak pracovník, ktorý zmluvu podpisoval za žalobcu sa o oznámení a predbežnom opatrení dozvedel až v pondelok. Dospel k záveru, že nie možné prihliadnuť na túto argumentáciu žalobcu, nakoľko tento si svoje povinnosti musí plniť aj za sťažených podmienok, a tak dôležitá pošta sa mala dostať konkrétnemu pracovníkovi včas.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa tak, že žalobcovi ich náhradu v zmysle § 250k ods. 1 OSP nepriznal, nakoľko tento nebol v konaní úspešný.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ OSP rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 2602/2012-43 zo dňa 15. apríla 2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Alternatívne sa domáhal, aby odvolací súd

napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutia žalovaného č. 45832/2012, sp. č. 6542-3000/2012 zo dňa 14. novembra 2012 a č. 016-3000/Sk/7/2011 zo dňa 03. augusta 2012 zruší vo výroku o uložení pokuty a v zmysle § 250j ods. 5 OSP sám rozhodne o uložení pokuty v dolnej hranici sadzby podľa § 149 ods. 2 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní. Namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Napadnutým rozhodnutiam žalovaného vyčítal, že sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov a pokuta uložená žalovaným je v priamom rozpore so zásadou proporcionality, t.j. je neprimeraná vo vzťahu k okolnostiam konania žalobcu.

Mal za to, že krajský súd pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy všetky argumenty uvádzané žalobcom v žalobe a nedostatočne sa s nimi vysporiadal. Išlo predovšetkým o skutočnosti týkajúce sa okolností uzavretia zmluvy o dielo a s tými súvisiacou výškou uloženej pokuty. Obdobne ako v žalobe namietal, že žalovaný sa vo svojom rozhodnutí podrobnejšie nevyjadril k námietkam žalobcu uvedeným v rozklade, ani ich podrobnejšie neodôvodnil. Opätovne zdôraznil, že nedodržanie povinnosti, ktorá bola žalobcovi uložená rozhodnutím žalovaného o predbežnom opatrení, bolo zapríčinené okolnosťami objektívnej povahy, ktoré žalobca v danom prípade nemohol ani s vynaložením maximálneho úsilia v podmienkach štátnej správy odvrátiť. Zmluva o dielo bola síce podpísaná v rovnaký deň, ako bolo žalobcovi doručené predmetné oznámenie o začatí kontroly postupu zadávania zákazky pred uzavretím zmluvy a rozhodnutie o predbežnom opatrení, nebolo však v úmysle žalobcu konať v rozpore s rozhodnutím žalovaného. Ing. Z. ako osoba kompetentná podpísať dotknutú zmluvu v mene žalobcu, nemal a ani nemohol mať vedomosť o existencii dokumentov žalovaného.

Ďalej namietal, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, nakoľko mal za nepochybné, že sa tento dostatočne nezaoberal námietkami žalobcu vo vzťahu k výroku rozhodnutia žalovaného ohľadne výšky uloženej pokuty. Nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa ohľadom preskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného, a to najmä v časti výšky uloženej pokuty. Poukázal na § 149 ods. 3 prvú vetu zákona o verejnom obstarávaní v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného, podľa ktorého pri ukladaní pokuty úrad prihliada najmä na povahu, závažnosť, spôsob a následky porušenia povinnosti. Správnu úvahu žalovaného ohľadne výšky uloženej pokuty žalobca označil za nedostatočnú, zmätočnú a neodôvodňujúcu výšku pokuty. Dal do pozornosti, že ustanovenie § 149 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní a jeho ods. 2 písm. a/ upravujú dve rozdielne skutkové podstaty správnych deliktov, ktoré nemožno dávať do súvisu. Uviedol, že správny orgán musí pri správnom trestaní ako jednej z foriem uplatnenia represie v demokratickom a právnom štáte postupovať v každom prípade individuálne s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu a výška uloženej pokuty musí jednoznačne zodpovedať povahe, závažnosti, spôsobu a následkom porušenia povinnosti, teda musí byť vo vzťahu k týmto atribútom primeraná. Zdôraznil, že v danom prípade zákon o verejnom obstarávaní určuje, že správny orgán môže uložiť sankciu v rozmedzí od 300 € do 30 000 €, preto sa nestotožnil s postupom krajského súdu, ktorý označil za správne stanovenie výšky pokuty v rozhodnutí žalovaného, keď mal za neprípustné, aby správny orgán odvodil výpočet výšky pokuty z ustanovenia upravujúceho iný správny delikt, v ktorom je výška pokuty stanovená fixným spôsobom. Z uvedeného dôvodu tvrdil, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného je nedostatočné, ako aj že v tejto časti je rozsudok prvostupňového súdu nepreskúmateľný. Namietal, že správny orgán sa pri stanovení výšky pokuty okrem porovnania dvoch rozdielnych skutkových podstát správnych deliktov žiadnym iným spôsobom nevysporiadal s povahou, závažnosťou spôsobom a následkami konania žalobcu a neodôvodnil konkrétnu výšku uloženej pokuty, ktorá bola uložená v hornej hranici sadzby, čo podľa žalobcu spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného a taktiež rozsudku krajského súdu. Zároveň poukázal aj na rozsudok Vrchného soudu v Prahe sp. zn. 6A 24/93 (SP č. 47/1994) zo dňa 25. februára 1994, v ktorom tento vyslovil, že „Rozhodnutie o uložení pokuty za správny delikt, ktoré je odôvodnené tým, že pokuta bola uložená v zákonnom rozmedzí, je v tejto časti nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.“

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok súdu prvého stupňa č. k. 5S 2602/2012-43 zo dňa 15. apríla 2014 potvrdil. Mal za to, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by pripúšťali iný právny záver, aký je obsiahnutý

v rozsudku prvostupňového súdu, ktorý jednoznačne vyslovil, že žalovaný dostatočne zistil skutkový stav veci, tento po právnej stránke správne posúdil a napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol v súlade so zákonom. Žalovaný sa nestotožnil s odvolacími námietkami žalobcu. Vo vzťahu k argumentom žalobcu, ktoré sa týkajú nezohľadnenia jeho prevádzkových problémov, ktorých dôsledkom bolo porušenie povinnosti zo strany žalobcu, poukázal na objektívnu zodpovednosť za správne delikty právnických osôb, kde zákon o verejnom obstarávaní neustanovuje žiadne liberačné dôvody, preto na ne ani nemohol žalovaný prihliadať. Vyjadril sa, že žalovaný je v takomto prípade povinný pokutu uložiť a nemá ani možnosť pokutu neudelieť. Opačný postup by bol podľa žalovaného porušením princípu legality, ako to vyplýva z čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. V nadväznosti na uvedené dal do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 58/2001 zo dňa 31. októbra 2001. Z hľadiska naplnenia objektívnej zodpovednosti (bez ohľadu na zavinenie) označil za dostatočnú argumentáciu krajského súdu, ktorý vyslovil, že tvrdenie žalobcu neobstoí, nakoľko tento si svoje povinnosti musí plniť aj za sťažených podmienok a tak dôležitá pošta sa mala dostať konkrétnemu pracovníkovi včas. Ku odvolacej námietke, spočívajúcej v tvrdení o nedostatočnom odôvodnení výšky uloženej sankcie a nesprávnej aplikácii ustanovenia § 149 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní a jeho ods. 2 písm. a/, uviedol, že z výroku rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa jednoznačne vyplýva, že sankcia je uložená podľa § 149 ods. 2 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní. Ďalej uviedol, že žalovaný v rámci správnej úvahy (týkajúcej sa výšky pokuty) využil komparáciu a v tejto súvislosti poukázal na to, že podľa § 149 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní, ak by sa verejný obstarávateľ vyhol povinnosti uzavrieť zmluvu podľa cit. zákona, žalovaný by mu uložil pokutu vo výške 5% zmluvnej ceny. Nakoľko zmluvná cena predmetného verejného obstarávania bola 398 106,94 €, žalobcovi by bola uložená pokuta vo výške 19 905,35 €, ak by nepostupoval podľa zákona o verejnom obstarávaní. Teda mal za to, že uložená pokuta vo výške 17 000 € je primeraná, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že žalobca uzavrel zmluvu o dielo po doručení Oznámenia úradu o začatí kontroly postupu zadávania zákazky pred uzavretím zmluvy, ako aj rozhodnutia žalovaného o predbežnom opatrení č. 695-7000/2011-OK/2 zo dňa 11. mája 2011, čím znemožnil výkon kontroly pred uzavretím zmluvy a nerešpektoval rozhodnutia žalovaného ako orgánu dohľadu nad verejným obstarávaním, čo predstavuje jeden z najzávažnejších správnych deliktov, nakoľko takéto konanie neguje činnosť samotného orgánu dohľadu. Zdôraznil, že žalobca nerešpektovaním rozhodnutia žalovaného o predbežnom opatrení priamo ovplyvnil výsledok verejného obstarávania, a keďže má mať sankcia odstrašujúci účinok, ukladaním len symbolických pokút za takéto závažné porušenia by sankcia nespĺnila svoj účel. V tomto kontexte opätovne poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/60/2009 a sp. zn. 10Sžd/17/2011. V nadväznosti na vyššie uvedené doplnil, že žalovaný spoľahlivo zistil skutkový stav, spáchanie správneho deliktu bolo dostatočne preukázané a žalovaný uložil sankciu v rámci zákonom stanovenej sadzby. Taktiež mal za to, že pri stanovení výšky pokuty použil žalovaný správnu úvahu, prihliadol na závažnosť a následky konania žalobcu a zohľadnil poľahčujúce okolnosti uvedeného prípadu, tak ako je to uvedené v odôvodnení prvostupňového správneho rozhodnutia a napadnutého rozhodnutia žalovaného. Na záver uviedol, že judikatúra uvádzaná žalobcom sa týka ukladania sankcií zjavne neproporcionálnych.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 250ja OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 246c veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne,

jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôvodov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 <. Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené.

Posudzujúc obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že argumentácia žalobcu v odvolaní, týkajúca sa nepreskúmateľnosti prvostupňového rozsudku z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, je v plnom rozsahu opodstatnená. Krajský súd totiž odôvodnenie výroku napadnutého rozsudku založil iba na opise skutkového stavu a citovaní jednotlivých zákonných ustanovení - paragrafových znení - na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov, pričom so vznesenými žalobnými námietkami sa vysporiadal tak, že tieto zopakoval a uviedol, že nie sú dôvodné. V samotnom odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu absentuje vlastné právne odôvodnenie vyslovených záverov, čím postihol napadnutý rozsudok deficitom nepreskúmateľnosti odvolacím súdom.

Na tomto mieste považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že povinnosť súdu vyrovnať sa s argumentmi účastníkov súdneho konania je jednou z najdôležitejších súčastí základného práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 a sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad". (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 09. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010 a sp. zn. II. ÚS 537/2010 - www.concourt.sk).

Napadnutý rozsudok postráda dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení.

Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu účastníka iba odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty účastníka sú nesprávne alebo irelevantné, bez toho, aby súd uviedol, prečo ich považuje za nesprávne alebo irelevantné, možno

považovať za arbitrárne.

Za stavu, že súd prvého stupňa sa s argumentmi žalobcu dostatočne nezaoberal, odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné ako skonštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nezodpovedá požiadavke vyplývajúcej z ustanovenia § 157 ods. 2 <. OSP, v zmysle ktorej je povinnosťou súdov uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založili. Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je totiž nepochybne požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP súd rozhodnutie zruší, len ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom možno vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva, pričom možnosť konať pred súdom prvého stupňa, je účastníkovi odňatá vždy, ak jeho rozhodnutie neposkytuje účastníkovi konania dostatočné argumenty preukazujúce zákonnosť jeho rozhodnutia alebo postupu.

U nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok ani vady správneho konania, pretože bolo nutné takéto rozhodnutie zrušiť a otvoriť tým krajskému súdu procesný priestor pre vydanie rozhodnutia nového, ktoré nebude postihnuté zmieneným deficitom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené, zrušil z procesných dôvodov podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP napadnutý rozsudok a vec podľa § 221 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie bez toho, aby sa zaoberal meritom veci.

V ďalšom konaní prvostupňový súd prejedná vec v medziach podanej žaloby, dôsledne sa vysporiada so všetkými námietkami účastníkov, vrátane odvolacích námietok žalobcu, znova o nej rozhodne a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodní.

Súčasne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí opätovne rozhodne o náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvej OSP).

Podľa § 250ja ods. 4 OSP a § 226 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. <. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.